

„Ez az elragadóan különös romantikus regény
imádni valóan tárja elénk egy kapcsolat kialakulását.”

– *Publishers Weekly*

ROLE Playing

szerepekben,
de őszintén

fine
selection

CATHY YARDLEY

CATHY YARDLEY

ROLE *Playing*

szerepekben, de őszintén

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Édesanyámnak...
Végre megértettem.
Gyereket nevelni? Rohadt nehéz.
Köszönöm, hogy nem adtad fel.*

*Édesapámnak...
Hiányzol, és remélem, békére lertél.*

*Végül pedig a fiamnak.
Furcsa, csodálatos, irgalmatlanul vicces, zseniális ember vagy,
aki az ügyefogyott gyereknevelési képességeim ellenére kivirágzott.
Alig várom már, hogy lássam, merre vet az élet.*

1. FEJEZET

NYILVÁNVALÓAN NEM JÓL

Nyugi. Nem lesz semmi baj.

Maggie Le bárhol másutt szívesebben lett volna, mint a Tasty Great szupermarket keskeny polcsorai között egy ingatag bevásárlókocsit tolvá. Ez volt a Washington állam keleti részén található Fool's Falls kisvárosban az ötezer fős lakosság elsődleges bevásárlóhelye. Sajnálatos módon csak itt lehetett élelmiszert venni, és miután Maggie egyenesen a konzervből ette meg a tonhalat, pár fröcsögös mustárpacával megtoldva egy flakonból, amiben több volt a levegő, mint a szósz, kénytelen volt elfogadni, hogy a kredencei tényleg kiürültek.

De semmi vész. Bemegy, feltankol, aztán minimális interakció árán már le is léphet. Egy kis udvariaskodás a pénztárossal. Megjegyzések az időjárásról.

Meg tudja csinálni. Vagyis inkább a legjobb barátnője, Rosita közölte vele, hogy muszáj megcsinálnia, miután Maggie egy hangüzenetben megkérdezte tőle, hogy a lisztnek van-e lejárat dátuma.

Csoszogva, grimaszolva nézte az árut a polcokon. Azt azért be kellett ismernie, hogy az elmúlt hetekben kicsit *furcsán* érezte magát. Arra

akarta fogni, hogy elfoglalt volt. Éppen végzett egy ismeretterjesztő könyv szerkesztésével egy üzleti kiadónak, akik rendszeres ügyfelei voltak, aztán csinált néhány próbaszerkesztést lehetséges jövőbeli munkákhoz. Az adminisztrációval is haladt – táblázatokkal és kiadáskövetéssel foglalatoskodott –, majd előkészített még pár projektet, köztük egy horrorregény szerkesztését a hónap végén. Szabadúszóként a pörgés egyet jelentett a pénzzel, ami mindig jó, noha alkalomadtán azért túlvállalta magát.

Mivel otthonról dolgozott, megszokta, hogy a saját időbeosztása szerint él. Az elmúlt hetekben kezdett felborulni a cirkadián ritmusa. Azon kapta magát, hogy akkor dolgozik, amikor kedve tartja, akkor kel fel, amikor kedve tartja, akkor alszik, amikor már muszáj. Ez azt jelentette, hogy múlt héten nem egyszer előfordult vele, hogy elaludt a karosszékekben, hajnali háromkor küldött el egy válasz e-mailt (az ügyfele később azt válaszolta, „Miért voltál fenn hajnali háromkor?” – ami azért mégiscsak *bunkóság*), és azt ette, amit a házban talált, akkor, amikor kedve tartotta.

Egyesek ezt kiszámíthatatlannak tartották volna, olyasminek, ami valószínűleg aggodalomra ad okot. Maggie szeretett úgy gondolni rá, hogy magasról, nagy ívben leszarja.

Amit minden bizonnyal icipicit agresszív hozzáállásnak lehetne tekinteni.

Pozitívabban megfogalmazva, *felszabadítónak* élte meg. Ez volt a lényege az otthoni munkának és az egyedül élésnek. Ha akarna, hajnali négykor táncikálhatna a nappaliban, üvöltő zenére, anyaszült meztelenül. Alhatna húsz órát a konyhapadlón. Azt meg kell hagyni, hogy negyvennyolc éves teste valószínűleg tudtára adná a nemtetszését, ha bármelyiket is megtenné, de a lényeg, hogy *megtehetette* volna. Teljhatalma volt, nincsenek szemtanúk, senkinek a véleményével nem kell törődnie. Amíg időben leadja a mérföldköveket, és betartja a határidőket,

és ami a legfontosabb: fizeti a számláit, addig szabad, mint a közmondásból ismert madár.

De ennie igenis kellett. Már csak lejárt szavatosságú, konzerves gyümölcssaláta, egyetlen doboz vagdalthús és fűszerfélék árválkodtak ott-hon. Ezért is indult a városba.

Végigbarangolt a bolton, kicsit zavartnak érezte magát. Évtizedek óta nem vásárolt be egy személyre, döbbent rá. Még azt sem tudta biztosan, mit szeretne, az bezzeg eszébe jutott, mit enne meg a fia, és mit tudna nagy mennyiségben megfőzni. Csak annyit tudott, hogy túl akar már lenni ezen az egészen.

Ha bespájazolok – okoskodott –, azzal lecsökkentem, hányszor kell bejőnnöm a városba. Volt egy kinti fagyasztója a hűtőn kívül, és megszokta, hogy feltölti a kamráját.

A barátnője, Mac azt mondaná, introvertáltból darócínges remetévé avanszált. Csak hát Mac messze lakott, Torontóban. És tulajdonképpen soha nem *találkozott* Mackel a való életben, holott legjobb barátnők voltak a Twitteren az utóbbi tizenöt év java részében. A *Robotech* iránti szeretetük hozta őket közel egymáshoz, amikor mindketten megosztották, hogy fanficet írtak az animációs sorozathoz, évekkal a fanfiction oldalak elterjedése előtt.

Amennyire Maggie tudta, Mac igazából egy barlangban is lakhatott, ahol jó a wifi, úgyhogy ő talán nem ítélkezne.

Többpercnyi szenvedés árán szerzett egy doboz ipari méretű csirkés ráment, egy nagy flakon szójaszószt és egy üveg halolajat, aminek legalább néhány hónapig ki kell tartania. Mivel a bolt „etnikai” részlegén járt (bármilyen szegényes is volt), bedobott pár konzerves sült babot, aztán egy kis salsaszózt is. Ezután átmanőverezett a tésztás sorra, ahol feltankolt tésztával, paradicsomszósszal és műanyag dobozos parmezánnal.

– Maggie? Te vagy az?

Megmerevedett.

Ó, egek, ne!

Megfordult, egy nő mosolygott rá szögegyenes, karamellbarna hajjal és nagy, zöldesbarna szempárral. Széles, ovális alakú arcát hétköznapi mennyiségű smink fedte, a szeme és a szája sarkában mosolyráncok húzódtak. Farmert viselt türkizkék pulcsival és felette terepmentás vadászdzsekivel, a hűvösebb októberi időre való tekintettel.

– Hogy vagy? – érdeklődött a nő, és Maggie legnagyobb elszörnyedésére úgy festett, mint aki meg fogja ölelni. – Aggódtam miattad!

Maggie halkán felnyűszített, és ösztönösen hátrált egy lépést.

A rohadt életbe! Direkt sietett, hogy ne a hétvégén kelljen bevásárolnia, amikor nagyobb valószínűséggel fut össze ismerőssel – akik kevesen voltak, bár már tíz éve ebben a városban élt. Úgyhogy természetesen aznap bele kellett botlania...

– Szia, Deb! – köszönt.

A hangja még a saját fülében is rekedtnek hatott. Felöltött benne, hogy nem beszél valami gyakran az ügyfeleivel... teljesen online kommunikál. Arra is hajlamos volt, hogy SMS-t küldjön, ha nem éppen chatelt vagy e-mailezett. A héten lehet, hogy nem is beszélt senkivel.

Oké. Talán több ideje.

Deb láthatóan megörült.

– Hogy bírod? – faggatta. – Biztosan nagyon furcsa, hogy Kit olyan messzire költözött. Persze mindig is tudtuk, hogy elmegy egyetemre, de Seattle annyira messze van!

Maggie úgy érezte, a mellkasa önmagába roskad. Kurtán bólintott.

Deb vagy nem vette észre, vagy ügyesen rejtegette.

– Harrisonnak nagyon hiányzik – folytatta a saját fiára utalva –, de legalább így is SMS-ezhetnek meg játszhatnak online, vagy ilyesmi. Mikor is vitted el a Washingtoni Egyetemre?

– Két hete – krákolta Maggie, aztán megköszöri a torkát. – Elvittem kocsival, beköltöztettem a koliba.

Deb cicceget.

– Kiürült a fészek. És teljesen egyedül vagy azon a nagy birtokon!

Még kutyád sincs!

Fogd be, fogd be, fogd be.

– Jól vagyok – mondta inkább Maggie.

– Ó, te szegény pára – búgta azonnal Deb. – Biztosan magányos vagy. Tudom, hogy én az lennék, ha Harrison elköltözne a városból. Főleg a válás óta...

– Öt éve váltam el – csattant fel Maggie, mielőtt visszafoghatta volna magát.

Deb egy pillanatra hátafőkölt, arca szomorú kifejezést öltött.

– Az én válásom óta – tisztázta.

Jaj, basszus. Persze.

Maggie-nek halványan rémlett, hogy Deb elvált, talán egy éve? Mar-dosta a büntudat.

– Ne haragudj – motyogta.

– Semmi baj – felelte Deb vidám mosollyal.

Nincs olyan, hogy Deb nem vidám, jutott Maggie eszébe. Kit és Harrison legjobb barátok voltak általánostól fogva, és annak ellenére, hogy Maggie-t aligha lehet szociális alkatnak nevezni, Debbel azért beszélgetett: odaköszönt neki, amikor egyikük vagy másikuk kitette a fiát a legjobb barátjáéknál, csevegett vele, amíg önkénteskedtek valame-lyik iskolai rendezvényen, ami alól Maggie nem tudta kihúzni magát.

– Arra akartam kilyukadni, hogy hiába költözött el Harrison az érettségi után, most is állandóan átjár kifosztani a hűtőt. Meg mosni – nevetett. – Mintha még mindig ott lakna!

Maggie a homlokát ráncolta, aztán eszébe jutott, mit mondott neki Kit: Harrison összeköltözött a barátnőjével rögtön a sulis vége után. Mindketten tizennyolc évesek voltak. *Jóságos isten.*

– Egyébként hogy van Harrison? – érdeklődött Maggie.

Deb vállat vont.

– Még mindig a barkácsboltban dolgozik, de kamionos jogsira gyűjt... legalábbis arra kellene – mesélte Deb. – Amíg ki nem jön a legújabb játékkonzol, mert akkor *azt* veszi meg. De ez most már Anna problémája, nem igaz?

Anna. Feltételezhetően Harrison barátnője.

– És Annával minden rendben?

– Hát, nem terhes, hála istennek – közölte Deb, mire Maggie kis híján megfulladt. – Szóval ezt győzelemnek könyvelem el. Te mihez kezdesz magaddal mostanában?

– Dolgozom – válaszolta Maggie. – Nagyon elfoglalt vagyok.

– Ó, édesem – csicseregte Deb.

Aztán Deb tekintete végigsiklott rajta, amitől Maggie-be hirtelen beléhasított, hogyan is festhet kívülről nézve. Gyapjú melegítőfelsőt viselt, amin foltot hagyott valami, amit evett, alatta Siouxi és the Banshees zenekaros pólót, ami már elvászott és kirojtosodott. A farmerje térdén lyukak éktelenkedtek, na nem divatérzékből, hanem mert ez volt a legrégebbi darabja, és a nyavalyás végre megadta magát. A csizmája koppintás volt, ráadásul sáros is. Nem vett volna mérget rá, hogy megfésülte a bőven a lapockája alá érő hullámos haját, és tuti fix, hogy nem volt rajta smink, mivel sosem sminkelt.

Valószínűleg úgy nézett ki, mint egy természeti katasztrófa túlélője.

– Tudod, mire van szükséged? – kérdezte Deb elszántan. – Ki kell mozdulnod.

– Kint vagyok – ellenkezett Maggie. – Nézd csak. Itt vagyok, a boltban.

Deb felnevetett, csak úgy csilingelt a hangja. Maggie érezte, hogy elkomorul az arca, de aztán kényszeredetten összeszedte magát. Már csak az hiányozna neki, hogy Harrisontól visszajusson Kíthez, hogy az anyja szemétkedett Harrison anyjával a Tasty Greatben.

– Nem, butus – vetett ellen Deb. Még egyszer gyorsan végigmért Maggie ruháit és haját. A mosolya még ragyogóbbá vált, és csak picit

volt erőltetett. – Ha van okod kimozdulni otthonról, jobban fogod érezni magad. Márminthogy ki nem szereti, ha van oka kicsit kiöltözni, nincs igazam?

Maggie elnyomta a borzongását.

– Csakhogy én nem szeretem elhagyni a házat. Tulajdonképpen sokat teszek érte, hogy aktívan elkerüljem a kimozdulást. Erről beszéltek – mutatott az ipari kiszerezésű rámen felé.

– Tudom már! Eljöhetnél a holnapi könyvklubra! Én leszek a házigazda, és tudod, hol lakom.

Maggie akadékoskodni kezdett:

– Hát, én... nem is olvastam... bármilyen könyvet is olvastok – próbálkozott.

– Senki nem olvassa a könyvet – nevette el magát Deb. – Ez csak ürügy, hogy batyus bulit tartsunk, iszogassunk a nap közepén, és pletykálkodjunk.

– Húha. Ez olyan... – *Mint a földi pokol!* – Úgy értem, nem is ismernék senkit.

– Ismernél *engem* – helyesbített Deb. – Ennyi, nem fogadok el nemleges választ. Nem hagyhatom, hogy nyomorúságosan, egyedül tengődj a házában! Mi, szingli csajok tartsunk össze, most, hogy felnőttek a gyerekeink! – Újabb csicsergős kacajt hallatott.

Maggie grimaszolt.

– Tényleg, nem is tudom.

Szívesebben zabálnám fel a saját beleimet, mint hogy átlépjem a küszöböd.

– Nos, ha meggondolnád magad, kettőkor kezdődik. Ha esetleg szeretnél magaddal hozni valamit, mindig vevők vagyunk egy kis deszertre. Vagy itókára!

Ezután Deb odalépett, adott neki egy gyors és nem szívesen fogadott ölelést. Ettől Maggie kis híján elszomorodott, amiért aznap reggel lezuhanyzott... egy négy napja nem fürdött Maggie-től Deb talán

újra átgondolta volna a könyvklubos meghívását. Aztán Deb intett, és eltolta a kosarát a pékáruk felé.

Maggie sikítani szeretett volna. Deb őszintén jót akart. Ő tombozóan extrovertált volt, és meggyőződése szerint minden gond megoldható házi koszttal és egy tonna napsütéssel. A baj csak az volt, hogy Maggie nem a barátkozós típus. Tudta magáról, hogy elszigetelt. Gyerekkora óta az, a nagyszüleinél is az volt, akiknél felnőtt. Határozotlan elszigetelt volt a házasságában is, különböző okokból kifolyólag.

Az igazat megvallva, gondoskodott magáról. Bárki, aki azt mondta neki, hogy ez nem egészséges, azzal nem akart együtt lógni.

Sietősre vette a tempót, félt, hogy Deb talán valami elhamarkodottra ragadtatja magát, mondjuk, meghívja ebédre. Találomra megpakolta a kosarát, berakott egy rekesz tonhalat pótlásképpen, több doboz sajtos tésztát, fagyasztott zöldségeket, cukormentes üdítőt. Egy zacskó mandarint is az egészség jegyében, amit hamarjában meg is cáfolt, amikor bedobott pár doboz brownie-s fagyit. Aztán elmenekült.

Nincs az az isten, hogy elmenjen abba a könyvklubba. Ha jól játszsa ki a lapjait, esetleg halloween utánig el se kell hagynia az otthonát. Ami, mennyi is, három hét? Addig tutira kihúzza. A pokolba is, talán utánanéz, tud-e alpanyagokat kiszállíttatni, kerül, amibe kerül... Habár elég messze lakott ahhoz, hogy a házhoz szállítás valószínűleg nem opció.

Akkor csak kerülni fogja Debet. Elkerüli, hogy ki kelljen mozdulnia. Lehajtja a fejét, elvégzi a munkáját, ír Kitnek és Macnek. Fizeti a számláit.

És minden rendben lesz.

2. FEJEZET

BIZTONSÁGI ÜZEMMÓD

– Aiden Stephen Bishop, figyelsz te rám egyáltalán?

Aiden összeresztett, amikor az anyja a teljes nevén szólította.

– Sajnálom, anyu – vágta rá gyorsan.

– Nem jó korpapelyhet hoztál – kukacoskodott, miközben kipakolta a bevásárolt árukat a viseltes konyhapultra helyezett szatyorból. Múlt évben felhagyott a haja festetésével, most rövid, kezelhető, ősz frizurája volt, ami kezdett kicsit csapzottan állni. Aiden megjegyezte magának, hogy kérdezze meg, szeretne-e időpontot a fodrászhoz. – Repceolaj? Én növényi olajat akartam!

Aiden leküzdött egy sóhaj, aztán mosolyt ragasztott az arcára.

– Sajnálom – ismételte meg.

A védelmemre szóljon, hogy csak azt írtad, „olaj”, és lényegében a kettő egy és ugyanaz.

– Ezért kellett volna veled mennem – sopánkodott tovább az anyja.

Azt a tényt kényelmesen figyelmen kívül hagyta, hogy kimerült volt, amikor Aiden felajánlotta, hogy elviszi. Türelmetlenül fújtatott, elrakkott pár almát meg banánt. Aiden remélte, hogy ezúttal tényleg meg

is eszi őket, nem hagyja, hogy megromoljanak. Az anyja még mindig zsörtölődött, amikor a fürdőszoba felé indult.

Amíg ő a helyiségen kívül volt, Aiden rohamtempóban elpakolta a bevásárolt készleteket, amiket behozott a kocsijából. Rájött, hogy az anyja még mindig megpróbálja a legfelső polcokra is feltenni a dolgokat, ami az utóbbi időben katasztrofális eredményekkel járt. Részen azért, mert a benti papucsát viselte a sámlin, ami miatt... nos, gyakran megcsúszott. És minél tovább tartja a feje felett a kezét, annál valószínűbb, hogy megszédül és elájul. Idén már kétszer elesett, egyik alkalommal fel is hasadt a homloka, ami csúnyán vérzett. Aiden meg akarta előzni ezt, ha lehet.

Amikor végre eltett minden élelmiszert a könnyen elérhető helyére, körülpillantott, hogy biztosan nem hagyott-e ki semmit. Az anyja konyhája az a konyha, ahol felnőtt, és azóta sem változott sokat. A linóleumpadló megkopott, főleg a konyhaasztal csúszkáló lábai alatt. A pult alaposan le volt sikálva, néhány konkrét foltban a tűzhelytől jobbra és a mosogatótól balra el is halványult a színe. A hűtő új volt; Aiden vette egy éve, nem sokkal az apja halála után. Kinyitotta az ajtaját, ellenőrizte a tartalmát. Még jó, mert észrevett benne egy csoffadt uborkát. Fintorogva a szemetesbe hajította... aztán a biztonság kedvéért ki is vitte a szemetet.

Nem bánta meg, hogy hazaköltözött Fool's Fallsba, amikor az apja két éve megbetegedett. Amíg Seattle-ben élt, hospice vállalkozása volt, előtte pedig évekig betegápolóként dolgozott... Több mint elegendő tapasztalattal rendelkezett, hogy megtegye, bármit is kell. Nem számított, hogyan érzett az apja Aiden karrierjével kapcsolatban, kicsit közelebb kerültek egymáshoz abban az utolsó évben. Vagy legalábbis megbékéltek egymással.

Sajnálatos módon ugyanezt nem mondhatta el az anyjáról. Mielőtt visszament a házba, elővette a telefonját, és dobott egy gyors üzenetet a legjobb barátjának és korábbi üzlettársának, Malcolmnak.

AIDEN

Ötven vagyok, és még mindig úgy kezel, mintha tizenöt lennék.
Emlékeztess már rá, miért is vagyok még itt Fallsban?

MALCOLM

Mert jó fia vagy. Valószínűleg túl jó. Megint falra mászol tőle?

AIDEN

Csak mindig.

MALCOLM

Menni fog. A csütörtöki még mindig áll? Ez a hét húzós volt, és jól jönne egy kis online idő kiengedni a gőzt.

AIDEN

Aha. A kastély lerohanásához mit szólsz?

MALCOLM

Az király. Reméljük, mindenki benne lesz.

Aiden a telefonjára vigyorgott.

Néha úgy gondolta, ha nem lenne az online játékos céhe, elveszítene a józan esztét.

Visszament az anyja házába, hogy nekiálljon a vacsorának.

– Arra gondoltam, ezen a héten steaksalátát készítek – vetette fel fennhangon. – Mit szólsz? Grillen sütök steaket, és vettem hozzá salátát meg kéksajtot is.

– A steak drága – szidta az anyja.

– Akciós volt.

Igazából nem, de Aiden fizetett érte. Az anyjának ezt nem kell tudnia.

A nő felsóhajtott.

– Miért nem javítottad még meg a kocsimat? – nyaggatta. – Ha meg lenne a kocsim, el tudnék menni egyedül is!

Aiden érezte, hogy megfeszül a válla.

– Pár alkatrészre várok – mondta.

– Alkatrészekre? Milyen alkatrészekre?

– A... porlasztóra – nyögte ki. Olyan van, ugye? – És a vezérműszíj sem volt jó. Vissza kellett küldenem az előzőt.

– Online rendelted? – vallatta az anyja, és már rázta is a fejét, mielőtt egyáltalán válaszolhatott volna. – Ez az átkozott probléma. El kellett volna menned O'Reillyhez, akkor jót kaptál volna.

– Valószínűleg igazad van – próbálta lecsillapítani.

– Ahogy apád is mindig mondogatta – tette hozzá az anyja. – Ha online rendelsz, olcsó, kínai gagyit sóznak rád. Nem csoda, hogy rossz méretet kaptál! Valószínűleg el is pattant volna az első használatkor, a fene essen belé!

– Anyu – korholta grimaszolva. Igen, az apja nézeteit jól ismerte, az anyja is osztotta őket, és ha őszinte akart lenni, akkor a városka lakosságának jelentős hányada is. – Ez így nincsen rendben.

Az anyja morcosan ugyan, de elhallgatott.

– Davy mostanra már megjavíttatta volna a kocsit.

Aiden az öccse említésére erőnek erejével közömbös kifejezést varázsolt az arcára.

– Több mint valószínű – mondta végül erőltetett vidámsággal. – De ő azt a sok autókereskedést viszi, úgyhogy talán túl elfoglalt lenne hozzá.

Davy határozottan túl elfoglalt volt, hogy eljöjjön Spokane-ből Fool's Fallsba, holott Aiden újra meg újra megkérte rá. Hébe-hóba visszajött, amíg az apjuk a rákkal küzdött, de látva az egykor hatalmas apjukat törékeny héjjá sorvadni, amilyen az eltávozása előtt volt... Aiden tudta, hogy ez túl sok volt neki. Azt is tudta, hogy Davy hiába

volt az anyjuk kedvence, az apjuk halála óta egyre epésebb stílusával nem bírt volna megbirkózni. Már az októbert tapossák, és személyesen nem is találkozott az öccsével húsvét óta.

És akkor a *Gondról* még szót sem ejtett.

Az anyja odament a kávéfőzőhöz, öntött magának egy cserépbögrébe. Aiden megborzongott a gondolatra, hányadik csészénél járhat mostanra. Mindennap megivott majdnem egy kancsót a legerősebb kotyvalékból, amit le tudott főzni.

– Akkor sem tudná nálad lassabban intézni – morogta.

Ideje volt előhúzni az ászt az ingujjából.

– Bármikor el tudom vinni az autót Dominichoz – mondta a város autószerelőjére utalva.

Az anyja hátrahőkölt.

– Viccelsz, ugye? Fix nyugdíjat kapok! Az a pernahajder kicsikarná az utolsó garasomat is!

Ismét az apja szavai.

– Elintézem – ígérte.

Azt azonban nem mondta ki, pedig talán kellett volna: *Nem javítottam meg az autódat, mert a baj nem a motorral van. Az baj az, hogy beletolattál egy böhöm villanyoszlopba, nekiütköztél két parkoló autónak, és végigkaristoltad egy kisteherautó oldalát.*

Három külön incidens. Három hibapont, és isten az égben, az anyjának abba kellene hagynia a vezetést.

Végül Aiden kihúzta az autó gyújtógyertyáit, és kitalált egy nem létező műszaki problémát. Azt kívánta, bárcsak őszintébb lehetne, de az anyja nem hallgatna rá, és eddig még nem tudott előállni semmivel, hogy rábírja.

Próbálta megbeszélni a dolgot Davyvel, de az öccse nem vette fel, amikor hívta. Isten a tudója, egyikük sem akarta megmondani az anyjuknak, hogy nem kellene többé vezetnie. Hetvenhat éves volt, és az agya még mindig vágott, legalábbis általában. Aiden titokban tesztek

végzett rajta, hogy lássa, milyen állapotban van a memóriája, milyenek a kognitív funkciói. De főleg az apjuk halála óta, az anyja csak még epésebbé vált. Aiden tudta az okát. Próbált megértő lenni, és tiszteletben tartani az anyja függetlenségét... akármilyen nehéz és fájdalmas is volt néha látni a küszködését. Elviselni a rázúduló haragját. De hát most ez a helyzet.

– Szóval – váltott témát az anyja – Jason esküvője most lesz decemberben. Bár hogy miért éppen karácsony előtt tartják, azt sosem fogom megérteni. Ki a fene akar majd hóban elvezetni Coeur d’Alene-be?

– Talán nem is lesz annyi hó – reménykedett Aiden. – De ha mégis, akkor gondolom, csak kicsit kisebb lesz az esküvő.

– Valami puccos üdülőben házasodnak össze – fanyalgott az anyja, összeszorított ajkaiból látszott, mit is gondol erről az ötletről. – Megkaptad a meghívód?

– Igen – felelte. – De szerintem nem megyek el.

Nem ezt kellett volna mondania. Az anyja szeme elkerekedett, az orrcimpája megremegett.

Aiden sóhajtott. Ez szívás lesz.

– Hogy érted, hogy nem méisz el? – csattant fel. – *Muszáj* elmenned! *Csak nyugalom. Ne húzd fel magad.*

– Tényleg? – kérdezett vissza. – Jason húsz évvel fiatalabb nálam, és sosem álltunk igazán közel egymáshoz.

– A nagynénéd legkisebb fia, és az egész család ott lesz!

– Ja, hát – megpróbálta elviccelni –, az egész család meg én sem álltunk soha olyan közel egymáshoz.

Rossz húzás, csapó kettő. Az anyja lecsapta a bögrét a konyhaasztalra, rá se hederített a fára lötytenő kávéra.

– Méisz – vicsorogta –, és ez az *utolsó* szavam.

Mintha megint tizenkét éves lenne, nem felnőtt férfi. Fellobbant a dühe, mint szikrák nyomán a tűz, de elszántan figyelmen kívül hagyta.

– Davy ott lesz – mutatott rá. – És te is ott leszel. Feltételezem, ez elegendő képviselet a család ezen ágától. Emellett, ha Davy ott lesz, és *őt* is magával hozza, az... kínos lesz.

Gyűlölte, hogy fel kellett hoznia. *Gyűlölte*. De ez volt az igazság.

– Pontosan ezért kell menned – közölte az anyja. – Sheryl ott lesz az öcséddel, és az egész család még mindig hármótokról pletykál. Még mindig azt hiszik, rossz vér van köztetek. Ezt a gyanút egyszer s mindenkorra el kell altatnotok.

– És mégis hogyan kellene ezt kiviteleznem? – fakadt ki Aiden, a haragja csak kicsúszott kicsit az irányítása alól. – Közel húsz éven át mindent megtettem, hogy kiplakátoljam: „Nem érdekel, hogy az öcsém az exbarátnőmet vette el”! Hogyan fogja a jelenlétem az esküvőn megváltoztatni azt, amin számtalan családi összejövetel sem változtatott?

– Igen, de sosem volt randevúd vagy barátnőd Sheryl óta – világított rá az anyja. – Szóval elmész szépen az esküvőre. És hozol magaddal egy kísérőt.

Aiden üvöltetni akart. Lyukat akart ütni a gipszkarton falba.

Egyiket sem tette meg.

Ekkor az anyja elmosolyodott, mire Aiden azonnal felkészült a becsapódásra, mert ez az anyja egyik ravaszdi mosolya volt. Amelyik általában megelőzi a gyomorszájba vágást.

– Természetesen addigra el kell készülnöd a kocsim javításával – mondta az anyja minden szótagot elnyújtva. – El is vezethetek odáig. Egészen Idahóig. Hóban, decemberben – ravaszkodott. – Vagy el is vihetsz.

Az anyja tudta, vagy legalábbis erősen gyanította, mit csinált az autóval. A rohadt életbe!

– Anyu, nem kellene vezetned – szólalt meg végül.

– Felnőtt nő vagyok, és jól érzem magam...

– Emlékszel, amikor elájultál? – kardoskodott Aiden. – És elestél? Pont itt, a konyhában.

Az anyja elkomorodott.

– Abbahagynád már, hogy folyton a fejemhez vágod ezt?

– Gondolj bele, mi van, ha elájulsz a volánnál – folytatta Aiden rendíthetetlenül. – Legalább jó autód van, és nem feltétlenül roppansz öszsze, mint egy konzervdoboz. De mondjuk, belehajtasz egy tömegbe. Vagy elgázolsz valakit egy parkolóban. Vagy elütsz egy csapat gyereket. Akkor hogy fogod érezni magad?

– Ne csináld ezt – vágott vissza. – Nem fog ilyesmi történni.

Aiden mély levegőt vett. Tudhatta volna. Az anyja nem állt készen, hogy hallja ezt, hiába volt *szüksége* rá, hogy hallja. És nem ez az egyetlen probléma, amit meg kellene beszélniük. Az apjának, hála az égnek, volt végrendelete, de az anyjának nem, és bizonyos dolgokat el kellene rendeznie. Olyan dolgokat, amiket Aiden olyasvalakiként, aki a karrierje során idős betegekkel foglalkozott, tudta, hogy legjobb lenne elintézni. Tartós meghatalmazást. Élő végrendeletet. Az egészségügyi ellátást illető döntéseket. Basszus, mihez kezdenének, ha az anyja már nem lenne képes gondoskodni magáról? Már ezen a ponton is alig viselte el Aident a házban.

– Én... elviszlek az esküvőre – adta be a derekát, mert érezte, hogy kicselezték.

Az anyja elmosolyodott.

– És hozol magaddal kísérot.

– Szerzek kísérot – egyezett bele már az ellenlépést tervezgetve –, *ha...* beleegyezel, hogy beszélsz Davyvel meg velem azokról a dolgokról, amiket állandóan kerülsz. A vezetésről. A papírmunkáról. – Hallgatott egy pillanatot. – Orvosi döntésekről, anyu. Ez fontos.

Az anyja grimaszolt, és Aiden eltűnődött, mit lépne ezután, ha az anyja nemet mondana.

– Rendben – dörmögte végül az anyja, feltörölve a kilöttyent kávé az asztali tartóból kivett szalvétával. – Menj, főzd meg azt a steaksaláta ízét, amiről beszéltél. És mondd, hogy hoztál egy vekni kenyeret. Én nem vagyok olyan zizi ketoalkat, te is tudod.

Aiden érezte, hogy a válla visszaereszkedik a füle mellé húzott állapotból. Kis győzelem volt, de mostanában győzelemnek fogott fel mindent, amit csak lehetett. Neki csak el kell mennie az unokatestvére esküvőjére, és...

Találnia kell egy partnert.

A francba.

3. FEJEZET

AMI NEM ÖL MEG, AZ MEGERŐSÍT, KIVÉVE A MEDVE

Aznap este a Nagy Bolti Fiaskó után Maggie dőzsölt, egy tál instant ráment evett vagdalthús-konzervvel és szójaszószos tojással, és megnézte egy sorozat első részét, amit Mac ajánlott. Az ilyen alkalmakkor hiányzott neki Kalifornia. Egy kisvárosban, Mount Tonne-ban nőtt fel, Észak-Kaliforniában. De még így is csak fél órára volt Napa, nem sokkal messzebb Berkeley és San Francisco. Akármikor rájött a készítés, ehetett valódi tonkocu ráment, etióp kaját vagy eredeti chile relenót, és hiányzott neki az ottani konyha kényelme és sokszínűsége, mióta Washington államba költözött. Könnyebb volt, amikor a nyugati parton éltek, közelebb Seattle-höz, de miután Fallsba költöztek, ezek a lehetőségek kámforrá váltak.

Maggie szerette a hasát. Talán kicsit túlságosan is, főleg a szétesőfélben lévő házassága utolsó pár évében, amikor rávetette magát a lehető leggyorsabban megszerezhető legális endorfinforrásra. De a szárnyát bontogató ínyenc, aki Napában volt, valahol útközben megnyomrodott. Az exférje, Trev nem volt túlzottan oda az általa „gurménak”

titulált ételekért, és Maggie azon kapta magát, hogy sodródik az árral, hogy ne fulladjon meg.

Igazából ez a házassága története.

A mobiljára sandított. Amikor nyolc harmincat mutatott, feltárcsázta a fiát, Kitet. Kétkedett benne, hogy fel fogja venni. Elvégre péntek este nyolc óra volt. Őszintén, nem *kellene* felvennie...

– Szia, anya! – szólt bele a telefonba, és Maggie hallotta a szemforgatást a hangjában. – Jól vagy?

Összerezzenet.

– Aha, persze, jól vagyok – válaszolta, és utálta, hogy ez volt a fia első kérdése. – Csak ugyanezt akartam hallani rólad.

– Igen, sikeresen túléltem a sulis első két hetét.

– Őszintén szólva nem gondoltam, hogy felveszed – ismerte be Maggie félenken. – Üzenetet akartam hagyni.

– Akkor írhattál volna.

– Utálok SMS-ezni – ellenkezett –, és ezt te is nagyon jól tudod.

Kit elröhögte magát.

– Oké, boomer.

Maggie felhorkant, de az egész csak játék volt. Aztán hirtelen lefagyott, amikor beléhasított egy gondolat.

– Ó, bakker! Ott van a szobatársad? Mások? Teljesen kínos helyzetbe hozlak, vagy úgy viselkedek, mint azok a túlféltő szülők, vagy miattam anyakomplexusos zakkantnak tűnsz?

A fia nevetésben tört ki, holott egyáltalán nem ez volt a célja.

– Minden oké. A szobatársam bulizni ment vagy toborozni, nem emlékszem.

Maggie küzdött az ösztönös viszolygásával a „toborzás” hallatán. Egyáltalán nem értette a görög betűs házakat, őt nem toborozták egy diákszövetségbe sem a Berkeley-n töltött rövidke főiskolai ideje alatt. De ez talán jó dolog? Amit Kitnek ki kellene próbálnia?

– Te miért nem mentél?

– Azon kívül, hogy nem hívtak? – felelte Kit szárazon. – Nem vagyok az a bratyizós típus. És nem volt kedvem valami random helyre elmenni a campuson, egy kávézóba, vagy ilyesmi. Egy buliba meg pláne, ahol senkit nem ismerek.

Maggie az ajkába harapott. Ő se ment volna, de legalább szerzett barátokat a fősulin – vagy valami olyasmi.

– Igen, de majd fogsz – vigasztalta. – Van valaki jó fej az óráidon? Vagy esetleg a koliban? Beletelik egy kis időbe. Csak, tudod, köszönj, légy szimpatikus! Barátkozz össze valakivel!

– Ismersz te egyáltalán? – kérdezett vissza Kit kuncogva.

– Harrisonnal lógsz, amikor csak teheted – tiltakozott. – És te voltál az, aki odament hozzá, nem fordítva.

– Nyolcéves voltam – közölte Kit Szahara-száraz hangon. – Ez még a pubertás előtt volt, akkor még nem lettem emós meg antiszoc. Ő már az elzárkózás előtt belecsöppent az életembe.

Maggie felkelt, a konyhában járkált fel-alá. A háttérben még mindig ment a tévé, valami főzőműsort adtak, de levette róla a hangot.

– Csak nem akarom, hogy magányos legyél – vallott színt. – A gyerekeim vagy. És igen, tisztában vagyok veled, hogy néha... túlféltő vagyok...

Elkomorult az arca, amikor a fia nevetése harsant fel a mobil hangszórójából.

– Úgy gondolod?

– Hé, én próbálkozom!

– Tudom, anya – csillapította Kit. – Tudom, hogy nehéz ez neked. Nagyra értékelek mindent, amit tettél, hogy segíts nekem idáig eljutni. Nem akarom, hogy az ellenkezőjét hidd.

Annyira felnőttesnek hangzik, gondolta. És gyűlölte, min ment keresztül a fia, amitől ilyen lett.

– Ráadásul nem mutogathatsz rám ujjal – világított rá Kit. – Nem mintha te lennél Ms. Kellem. Te még nálam is antiszociálisabb vagy.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Nem is – füllentett.

– Írok Rosita néninek, ő majd az én pártomat fogja – horkant fel Kit.

– Rosita néni a bizonyíték rá, hogy szocializálok! Gimi óta ő a legjobb barátnőm!

– Igen, de ő a messzi Kaliforniában él, te meg nem is jártál arra már vagy ezer éve – vetette ellen. – Meg amúgy is, havonta egyszer felhívni, vagy ilyesmi, nem igazán számít.

Maggie csúnyán nézett, hiába nem láthatta a fia.

– Vannak más barátaim is.

– Az egyetlen másik barátnőddel soha nem is találkoztál, csak Twitteren üzengetsz vele, és aki legjobb tudomásod szerint akár egy bujkáló nyolcvan éves háborús bűnös is lehet, aki történetesen ugyanannyira szereti a *Robotechet*, mint te.

– És nyilas – fűzte hozzá Maggie. – A twitteres neve Macross Sagittarius, ami nyilast jelent.

– Ó, hogyne. A csillagjegye sokat segít – ironizált Kit. – Anya, sok minden elmondható rólunk, de az nem, hogy társasági lények lennénk.

De Kit *lehetne*. Végül is egészségesebb lenne számára – nem kell, hogy a „nagyagyú” legyen az egyetlen vagy partiállat, csak legyen egy támogató hálózata.

Maggie erőltetni akarta még a témát. Utálta a gondolatát annak, hogy a fia elszigetelődik, és elveszettnek érzi magát azon a hatalmas campuson. Az agya elévettítette a képeket, ahogy Kit sztereotipikus gólyaként kóvályog egy nyolcvanas évekbeli vígjátékban, vagy valami ilyesmi, csak még katasztrofálisabb következményekkel... Ő a viccek csattanója, az elszigetelt, félénk „lúzer”. Kitnek talán nem volt sok barátja a középiskolában, de ők szerették, és szerintük fergetegesen vicces – ami, miután bemelegedett, igaz is volt. Még randizott is, habár Maggie nem tudta, meddig jutott ezen a területen, de nem is akarta (túl-estek egy fájdalmas beszélgetésen a szexről, ami kínosnak és nagyrészt